

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku G. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o dalszą wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni G. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 kwietnia 2013 r., zarzucając naruszenie następujących przepisów prawa materialnego: art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wprowadzonego art. 6 w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), przez jego niewłaściwe zastosowania polegające na tym, że powyższy przepis uznany za niekonstytucyjny mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., w sprawie K 2/12, stanowił podstawę rozstrzygnięcia zaskarżonego orzeczenia, które pozbawiając skarżącą realizacji prawa do emerytury, naruszyło jej prawo słuszenie nabyte, wbrew normom prawnym wynikającym z art. 2, 32 oraz 64

ust. 2 Konstytucji RP; art. 2 Konstytucji RP przez jego niezastosowanie, a w szczególności wynikającej z niego zasady normatywnej ochrony praw słusznie nabytych, podczas gdy skarżąca prawo to niewątpliwie nabyła przed zmianą ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; art. 32 Konstytucji RP, przez jego niezastosowanie polegające na pozbawieniu skarżącej prawa do wypłaty świadczeń emerytalnych, będącego prawem nabytym w drodze ustawy przewidującej korzystniejsze warunki realizacji prawa do emerytury w stosunku do poprzedniego stanu prawnego, przez co doszło do pozbawienia prawa do świadczeń, a w konsekwencji - niezgodnego z ustawą zasadniczą arbitralnego ograniczenia zasady ochrony praw nabytych mimo braku cech różnicujących podmioty uzyskujące prawo do emerytury i wynikające z niego prawo do świadczeń emerytalnych według korzystniejszej dla nich sytuacji prawnej, przewidzianej przez ustawodawcę sprzed nowelizacji wprowadzającej art. 103a do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; art. 64 ust. 2 Konstytucji RP przez jego niezastosowanie polegające na nieuwzględnieniu, że prawo majątkowe w postaci świadczeń emerytalnych stanowi przedmiot ochrony prawnej, której skarżącej odmówiono, mimo nabycia go na podstawie powszechnie obowiązującego porządku prawnego oraz przyjęciu, że w drodze arbitralnych zmian ustawodawcy, mimo braku cech różniących podmioty, którym przysługuje prawo do emerytury i wynikające z niego prawo do świadczeń emerytalnych, na podstawie różnego porządku prawnego w ramach tej samej ustawy i w krótkim odstępie czasu, nie doszło do naruszenia prawa majątkowego.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „ponieważ w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wynikające z sytuacji, w której powódka nabyła z mocy ustawy prawo do emerytury, jednakże ze względu na niekorzystne dla niej warunki realizacji prawa tego nie zrealizowała. Do realizacji prawa do świadczeń skarżąca przystąpiła natomiast ze względu na zmianę regulacji ustawowej w tym zakresie - realizacja tego prawa również nastąpiła z mocy ustawy przewidującej korzystniejsze warunki jego realizacji. Z kolei ustawodawca kolejną nowelizacją - odebrał słusznie nabyte przez powódkę prawo w całości - arbitralnie, ponieważ nie spełnił przesłanek wymaganych przy redukcji bądź odbieraniu praw słusznie nabytych oraz naruszył istotę ochrony praw

majątkowych. W związku z powyższym, rozstrzygnięcia wymaga kwestia, czy w kontekście konstytucyjnych norm prawnych dotyczących równości wobec prawa oraz ochrony słuszenie nabytych praw majątkowych, nie zostały naruszone zasady ochrony prawa ustawowo nabytego - prawa do realizacji świadczeń emerytalnych pod rządami regulacji korzystniejszej dla skarżącej, a w szczególności określenia momentu skutecznego nabycia prawa podmiotowego, które określa się jako korzystną zmianę w sytuacji prawnej podmiotu uprawnionego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Problematyka zawieszenia prawa do emerytury ze względu na kontynuowanie stosunku pracy w odniesieniu do ubezpieczonych, którzy nabyli i realizowali prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r. była już przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, który stoi na jednolitym stanowisku, że zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wobec emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r., to jest pod rządem art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także jeszcze przed wejściem w życie tego przepisu, nie narusza zasady niedziałania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych ani zasady zaufania obywateli do Państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikających z art. 2 Konstytucji RP, co było istotą wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, OTK-A 2012 nr 10, poz. 121.

Innymi słowy, skutki prawne tego wyroku nie obejmują ubezpieczonych, którzy – jak skarżąca - nabyli prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r., także wtedy, gdy wypłata emerytury podlegała zawieszeniu w związku z kontynuowaniem przez nich zatrudnienia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 2003 r., III UK 117/12 i III UK 118/12 oraz z dnia 6 sierpnia 2013 r., II UK 4/13 - niepublikowane).

W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), skoro Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. Nr 13, poz. 5; Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.